

A PÁPA BESZÉDE A VILÁGI APOSTOLOK ÉS A „NEMZETI MISSZIÓ” KÉPVISELŐIHEZ

Caracas (Venezuela) 1985. jan. 28.

II. János Pál bevezető szavaiban kifejezte örömét, hogy találkozhat a venezuelai evangelizálásban oly fontos szerepet betöltő világi apostolok képviselőivel, a történelmileg jelentős caracasi katedrálisban.

Veletek együtt adok hálát az Úrnak a számos apostoli mozgalomért, amelyet képviseltek: kezdve a Katolikus Akciótól egészen az újabb keletű és a Világi Apostolok Nemzeti Tanácsában egybefoglalt mozgalmakig. Tudom azt is, hogy mennyi hívő tagja és munkatársa az egyházközségi csoportoknak, a katechetikai és nevelési egyházi szervezeteknek, a szeretet-szolgálatoknak és az ember javát önzetlenül előmozdító annyi egyéb intézménynek. Örülök, hogy oly sok hívő, férfi és nő a világban élve, de az Egyház szellemében, arra kötelezi el magát hogy Krisztus országát terjessze és a társadalmat Isten terve szerint építse.

Az Úr gyönyörű ajándéka és Egyházának gyümölcse az a 100.000 világi evangelizáló is, aki részt vett a „nemzeti misszióban”, hogy az ország minden rétegéhez elvigye az evangéliumot. Hála ezért a Zsinatból kiáradó megújult lendületnek. Kezesei és reményei, hogy folytatódik az „új evangelizálás” amit Venezuelától és Latin-Amerikától kértem, amikor Santo-Domingo-ban (Dominika köztársaság) megnyitottam a földrész ötszáz éve elindított evangelizálásának ünneplésére előkészítő novénát.

Ebben a távlatban kívánok nektek, világi hívőknek három alapvető utasítást adni.

Mindenekelőtt higgyetek az Úrban, mert „a világiak apostoli munkájának termékenysége attól függ, hogy mennyire eleven a kapcsolatuk Krisztussal” (Apost. Actuositatem 4). A keresztség által arra vagytok hivatva, hogy életetek egyre gyökeresebben és áttetszőbben alakítsátok Krisztus teljes érettsége szerint. Vagy nem „Krisztus-hívők” vagytok? Nyissátok meg tehát szíveteket mindinkább Krisztusnak, fogadjátok magatokba titokzatos és termékenyítő jelenlétét, ápoljátok az életet alakító és kiteljesítő találkozás bensőségét, amely az igazság, az emberi méltóság és boldogság végnélküli horizontját tárja fel és biztosítja.

Az Egyház üzenetét Péter pütkösi szózata foglalja össze, amit a zsidókhöz intézett és amit mint utódja intézek hozzátok, venezuelai világiak: Térjete meg Krisztushoz, hogy elnyerjétek a Szentlélek ajándékát (vö. ApCsel 2,38). A buz-

dítás szól minden embernek: városban, falun, a messzi vidékek és szigetek, hegyek és őserdők lakóinak. Hány megkeresztelt van, aki még nem bontakoztatta ki életében az Úr jelenlétének és a vele való találkozásnak a kegyelmét? Hányan csak névlegesen katolikusok?

Örülünk, hogy 100.000 fiatal venezuelai evangelizál, tanúskodik Krisztus mellett, hirdeti, hogy Ő az Úr. Ne kételkedjete, hogy országotokat már megtermékenyítette az evangéliumi vetés. Elő van készítve, hogy még többen – igen: sokkal többen – áthidalják a hit és az egyéni, családi és társadalmi élet között tátongó szakadékot; növekedjék és beérjen az élő, egyházhi hit: a szentség és kommúnió, az apostolkodás és emberszolgálat összes gyümölcszeivel.

Amint már Mexikóban mondtam, vár ránk az evangelizálás és katekézis nagy feladata. Átfogó és mély kiképzést kell adni a világiaknak a hitben. Maradjanak éltető egységben az Egyházzal, verjenek gyökeret Krisztusban, „kitar-tóan tanúskodjanak és tevékenykedjenek az evangéliumért. Legyenek következetesek és bátrak evilági elkötelezettségeik végrehajtásában, mozdítsák elő a békét és az igazságosságot minden erőszakkal és elnyomással szemben. Élesen különböztessék meg az egyház szociális tanításának fényében a külön-féle helyzeteket és ideológiákat” (Beszéd a Katolikus Szervezetekhez, 1979. jan. 29).

Tudom, nem keveset kívánok tőletek és az általatok képviselt venezuelai világi hívőktől. Éppen ezért, hogy fölemelkedhesetek a teljesebb keresztény élet eme követelményeinek magaslatára, növekedjetek állandóan az Úrban. Növekedjetek Isten teljességéig (vö. Ef 3,19).

Második utasításom: új étellel töltséte meg katolikus mozgalmaitokat! Szerrepük alapvető, és ezt kell betölteniök. Püspökeitek legutóbbi látogatásakor, a Szentszéknél már utaltam arra, hogy „az apostoli mozgalmak és csoportok megszervezése döntő lesz a következő években”. De ebben számolni kell „a megfelelő kiképzéssel, egyházas érzéssel és mély lelkeséggel” (Beszéd a venezuelai püspökökhöz, 1984. aug. 30). Már a II. Vatikáni Zsinat állítja: az apostoli mozgalmak az egyházi kommúnió (közösség) és evangelizáló hatékonyság jelei. Még inkább érvényes ez a fejlődő, szervezési és szocializálódási folyamatban levő világra.

A venezuelai Egyház méltányolja mindazt a jót, amit eddig tette, nélkülözhetetlen és gazdagító hozzájárulásokat, de azt is, amit ezután teszte. Szükséges azonban, hogy Venezuelában és Latin-Amerikában még jobban megújuljon a világi mozgalmak szervezete. A lelkipásztorok vezető-tevékenysége és a hívő nép keresztény gyökérverése között szülessenek meg a különböző munka- és feladatkörökben a keresztény hivatás eleven, életerős és gyümölcsöző áramlatai.

Mozgalmaitok maradjanak őszinte egységben a püspökökkel és rendíthetetlen hűségben a Krisztusról, Egyházzal és az emberről vallott igazsághoz; sajátos karizmájuk járja át ökte; álljanak nyítvá a párbeszédre, az együttműködésre és egymás kölcsönös gazdagítására. Legyenek készségesek a pasztorális ter-

vek megvalósítására, a keresztény kiképzés iskolái, a Lélek szerinti élet kisu-gárzó helyei, az egyházi közösségek számára oly nélkülözhetetlen papi és szerzetesi hivatások melegágyai. Maradjanak az élet minden terén missziós kovászok és egy új társadalom szárba szökő csírái.

Az Úrban így megerősödve, számban és jelentőségben gyarapodva, megújult összetartással és teremtőképességgel, tegyék jelenné az Egyházat társadalmatok, népetek lelki, gazdasági és kulturális fejlődésében. Ez harmadik utasításom.

Kezdve a földre rejtett kincsektől, a természetet gazdag adományaival halmozott el benneteket Isten, hogy minden venezuelai emberhez méltó életet élhessen, és alapszükségleteitek kielégítése után közösséget vállalhassatok Latin-Amerika egységének kiépítésében, amiről annyit álmódott Simon Bolívar, a Libertador, s ami megvalósulásának hatékony jelét találja az Egyházban. – Mivel a demokratikus hagyomány nálatok már megszilárdult, felelősség terhel benneteket, hogy mindinkább előmozdítsátok a nép méltóságát és részvételét az ország sorsának intézésében. Evvel példát adhattok, hogy hogyan lehet túlhaladni a különböző ideológiák előjelével ellátott önkényes rendszereket.

A társadalomban legyetek a jelentős emberi és keresztény értékek képviselői. Ezek az élet védelme minden erőszakkal szemben – kezdve a fogamzás pillanatától –; a család szilárdsága és egysége, amely a hiteles erkölcsi fejlődés bölcsője; a keresztény nevelés az általános, a középfokú iskolákban és az egyetemen. Hirdessétek és tegyék is tanúságot, hogy csak a közigazgatásban és a magán életben felelősségteljes, szigorú becsületesség a biztos támasza a nemzet jövőjének. Ha élni akartok és minőségi életre törekedtek, ne bukjatok el az anyagiasság és az élvezethajhászás kísértéseiben, amilyenek: az anyagi javak mértéktelen fogyasztása, a nemiség, a kábítószeres öngyilkos használata. Súlyos feladatok és kihívások! Éppen ezért, mint világi venezuelaiak előharcosai legyetek egy olyan ország építésének, mely hű katolikus hagyományaihoz, amelyekben virágzik a szabadság és igazságosság, a szigorú és szorgalmas köteleességteljesítés, a figyelmesség a szegények és elnyomottak szükségleteire; ahol közösséget vállalnak a testvér-népekkel és nemzetekkel, és szeretik az igazi haladást.

Nem a világi hívők feladata-e, hogy evangéliumi szellemmel telítsék és tökéletesítsék az egész evilági rendet (vö. Apost. Act. 7)? Nem vár-e rájuk a kultúra, a család, a politika, gazdaság és társadalom vezetése?

Ne felejtsetek tehát: Venezuela éppen a nép életéért elkötelezett világiaktól várja, hogy legyenek becsületesek, álljanak nyitva a párbeszédre és működjenek együtt minden jóakarátú emberrel. Számít az ilyen hivatások hűségére és termékenyítő erejére. Ez a felelősségetek, ez lesz érdemetek és sajátos hivatástok!

Most pedig külön is üdvözölni akarok néhány jelenlevő csoportot.

Első helyen a Latin-Amerikai Munkásközpont (CLAT) vezetőit, akikkel Rómában már volt szerencsém találkozni. Tudom, hogy saját kezdeményezésekből

és a CELAM (Latin-Amerikai Püspöki Tanács) védnöksége alatt a Munkás Egyetemen fontos gyűlést tartotok, amelynek témája: Az Egyház szociális tanítása és a munka világa Latin-Amerikában a 80-as években. Az egész földrészről számos püspök és szakszervezeti vezető vesz ezen részt.

Venezuelai látogatásomkor nagy ajándéknak tekintem ezt az összejevetelt. Tudjátok, mily fontosnak tartom a kérdést. Hiszem, hogy – többek között – „Laborem exercens” körlevelem tanúskodik erről, s ti ezt a körlevelet tanulmányoztatok és terjesztettétek.

Buzdítlak benneteket, hogy folytassátok a munkát. Az Egyház, a munkásmozgalom és Latin-Amerika számára igen fontos szempontokat tanulmányoztok és ültettek át gyakorlatba. Megragadom az alkalmat, hogy kijelentsem: együttérzek annyi és annyi szorongó latin-amerikai munkással, akik látják életszínvonaluk és munkájuk, főként pedig teljes felszabadulásra vonatkozó értékeik, reményeik és emberi fejlődésük rosszabbodását.

Az előbbieket a jelenlevő venezuelai vállalatvezetőkhez és munkásokhoz intézem. Holnap, Guayana városában, a munkások szentmiséjén, alkalmam nyílik, hogy részletesebben kifejthessem gondolataimat. Most csak azt akarom mondani, hogy felelősek vagytok Venezuela jövőjéért. Nem hiába, a munka a szociális és nemzeti kérdés kulcsa. A szabad és igazságos nemzet az emberi munka autentikus közösségeiből épül föl, ahol a munkás méltósága párosul a mások iránti elkötelezettséggel, és az üzem java a közösség javával; s így a pártoskodás, a nyerészkedő kiváltságok és az osztályharcos dialektika kísértéseit legyőzve építik az emberi és teremtő együttélés megújult szerveit.

Üdvözlöm a jelenlevő jogászok tekintélyes csoportját. Sugározatok továbbra is „erkölcsöt és fényt”, ahogy Angosturában, a Törvényhozó Hatalom tisztviselőitől kívánta Latin-Amerika Felszabadítója. Legyetek a törvény megvesztegethetetlen szolgálói a társadalom harmonikus együttéléséért. Vessétek szívetekbe, valamint nemzeti törvényeitek megfogalmazásába és alkalmazásába Isten törvényét, ami szabadságot teremt, védi az életet, igazságot és irgalmas gyakorlat, és szeretetet parancsol.

Végül üdvözlöm a tömegtájékoztatói eszközök képviselőit. Köszönöm törekvésteket, hogy a legteljesebb ismertetést nyújtsátok venezuelai látogatásomról. Köszönöm mindazt, amit már a „nemzeti misszióról” közvetítettetek. Tudatában vagytok a kezetekben levő eszközök társadalmi fontosságának. Ismeritek, hogy milyen befolyást gyakorolnak az egyén alakulására és a közösség életére.

Ne feledkeztek meg az erkölcsi rend sürgető követelményeiről, melyeket a tudósító szerepe magába foglal. Mindenekfelett tartsa tiszteletben a személy méltóságát és törvényes jogait, és mozdítsa elő az igazságot, a szociális igazságosságot, az együttélést és békét.

Venezuelai világjak: a pápának, az Egyháznak, hazátoknak, Latin-Amerikának szüksége van tetterős közreműködésteekre. Szívából jövő áldásom lelkesítsen utatokon!